

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

Passeig Lluís Companys s/n
Barcelona
934866175

LETRADA DE LA ADM. DE JUSTICIA DE SALA D/DÑA. MERCEDES INIESTA GARCIA. (ng0056)

CÉDULA DE NOTIFICACIÓN DE PROVIDENCIA DE VOTACIÓN Y FALLO Y DE SENTENCIA

En el rollo de Sala núm.: formado para resolver el recurso de suplicación interpuesto contra resolución dictada por el Juzgado Social 21 Barcelona en los autos Demandas núm. :
la Sala de lo Social del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, ha dictado, providencia de votación y fallo y con fecha 12/07/2016 la sentencia que por copia autorizada se acompaña a la presente.

Se le hace saber que tal resolución no es firme y que contra la misma puede interponerse Recurso de Casación para la Unificación de Doctrina con los requisitos y advertencias legales que constan en la sentencia que se notifica.

EL IMPORTE DE LA CONDENA EN COSTAS, ASÍ COMO DEL PRINCIPAL, DEBERÁ INGRESARSE UNA VEZ FIRME LA SENTENCIA, EN LA CUENTA DE CONSIGNACIONES DEL JUZGADO DE LO SOCIAL CORRESPONDIENTE.

Y para que sirva de notificación en forma a la persona que se indica, libro la presente que firmo en Barcelona a catorce de julio de dos mil dieciséis.

LA LETRADA DE LA ADM. DE JUSTICIA

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

Recurso de suplicación:

Recurrente:

Recurrido: Instituto Nacional de la Seguridad Social y Tesorería General de la Seguridad Social

Reclamación: Invalidez grado

JUZGADO SOCIAL 21 BARCELONA

S

DILIGENCIA.- En Barcelona, a ocho de julio de dos mil dieciséis

La extiendo yo, la Letrada de la Adm. de Justicia, para hacer constar que con esta fecha se devuelve por el Magistrado Ponente el presente procedimiento. Paso a dar cuenta al Ilmo. Sr. Presidente de la Sala. Doy fe.

PROVIDENCIA.-

ILMO. SR. D. JOSÉ DE QUINTANA PELLICER
ILMO. SR. D. JOSÉ QUETCUTI MIGUEL
ILMO. SR. D. ANDREU ENFEDAQUE MARCO

En Barcelona, a ocho de julio de dos mil dieciséis

Dada cuenta; se señala para deliberación, votación y fallo en el presente procedimiento el próximo día once de julio de dos mil dieciséis.

Así lo acordó la Sala y firma el Ilmo. Presidente. Doy fe.

Ante mi.

ES COPIA

DILIGENCIA.- Barcelona a la misma fecha. Seguidamente se cumple lo acordado. Doy fe.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

F.S.

Recurs de Suplicació:

IL·LM. SR. ANDREU ENFEDAQUE MARCO
IL·LMA. SRA. ASCENSIÓ SOLÉ PUIG
IL·LMA. SRA. LIDIA CASTELL VALLDOSERA

Barcelona, 12 de juliol de 2016

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA NÚM.

En el recurs de suplicació interposat per _____ a la sentència del Jutjat Social 21 Barcelona de data 27 de novembre de 2015 dictada en el procediment núm. _____ en el qual s'ha recorregut contra la part Instituto Nacional de la Seguridad Social i Tesoreria General de la Seguridad Social, ha actuat com a ponent Il·lma. Sra. Ascensió Solé Puig.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data 12-3-13 va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre invalidesa grau, la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 27 de novembre de 2015, que contenia la decisió següent:

Refusar la demanda interposada per _____ contra Institut Nacional de la Seguretat Social, i Tresoreria General de la Seguretat Social, per tant,

declaro absolts els demandats, de les pretensions aquí reclamades, tot confirmant la resolució administrativa impugnada.

Segon. En aquesta sentència es declaran com a provats els fets següents:

Primer.- La demandant
afiliada a la Seguretat Social amb el nº
Venedora de cupons per compte d'altri.

nascuda el dia 21/08/1954, i
prestava serveis com a

Segon.- A sol·licitud de la part interessada, instada el dia 06/11/2012. Es va iniciar expedient per a la revisió del grau d'Incapacitat Permanent que ja tenia reconegut, la Comissió d'Avaluació d'Incapacitats, el 09/01/2013 va emetre informe-proposta, i l'Entitat Gestora demandada va dictar resolució el dia 10/01/2013, en la que no es reconeix la demandant en el superior grau d'Incapacitat Permanent que pretenia, derivada de malaltia comuna, i com a conseqüència del següent quadre clínic: "Trsaatrono ansioso-depresivo. Lumbalgia persistente. Gonalgia bilateral. Amaurosis OD. Glaucoma y desprendimiento de retina ojo izdo."

Tercer.- Disconforme amb l'anterior resolució, va interposar Reclamació Prèvia que fou desestimada per nova resolució de 07/02/2013.

Quart.- Les lesions que afecten la demandant, amb el caràcter de cròniques o la qualificació de permanents i presumiblement definitives, son les descrites a la Resolució Administrativa i esmentades en l'anterior apartat segon.

Cinquè.- La base reguladora mensual de la prestació demandada és: 1.628,78€ pel grau de Gran Invalidesa. El complement de prestació per al grau de Gran Invalidesa, es de 747,85€. I els efectes econòmics des de 11/01/2013 .

Sisè.- En data 10/11/2010 es va reconèixer el grau d'incapacitat permanent Absoluta en base al següent quadre clínic: Trastorno adaptativo mixto de ansiedad y estado de animo deprsivo, en tratamiento desde agosto de 2009 y en coincidencia con estresores laborales. Evolución torpida pese al tratamiento combinado (psicoterapia y psicofarmacologico) con varios abordajes. Persistencia de insomnio condificultad de contención familiar. Cuadro complejo e invalidante pendiente de diagnostico, pudiendose tratar de un cuadro psicoorganico o un cuadro conversivo o psicotico. Cuadro cronico de dificil mejoría y que podría empeorar en la sintomatologia. Lumboartrosis. Perdida de visión en ojo derecho (amaurosis) en ojo izquierdo: 0,1 (intervenido glaucoma con implantación de dispositivo de drenaje, con presión intraocular controlada. Catarata para implantación de lente intraocular, capsulotomia posterior. Queratectomia y homoinjerto de limbo).

Tercer. Contra aquesta sentència la part actora va interposar un recurs de suplicació, que va formalitzar dins del termini. Es va donar trasllat a la part contrària que no el va impugnar. Es van elevar les actuacions a aquest Tribunal i es va formar aquest rotlle.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- L'objecte del recurs de la demandant contra la Sentència que desestima declarar-la en situació de Gran Invalidesa per agreujament de la incapacitat permanent absoluta reconeguda a l'any 2010, és per reposar les actuacions al moment anterior a infringir normes del procediment que produeixen indefensió, per revisar els fets provats i per examinar les infraccions de normes substantives i de la jurisprudència en empara en l'article 193, a), b) i c) de la Llei 36/2011 de 10 d'octubre Reguladora de la Jurisdicció Social (BOE 11 d'octubre).

Segon.- Denuncia la infracció dels articles núm. 87.2 i 88 de la LRJS. sobre les normes de proposició de prova i de diligències finals per decidir millor. Combat que en el Segon Fonament de Dret de la sentència el magistrat raoni que en la vista oral no es va practicar per part de la demandant prova eficient sobre l'agreujament i la capacitat residual , i es remet a la clara contradicció entre els perits mèdics de cada part de la puntuació de l'Escala Barthel sobre el grau de dependència si greu o lleu. Davant aquesta situació contradictòria les parts van interessar la prova del metge forense en mesura per decidir millor pendent de resoldre el magistrat, qui va dictar directament sentència. Considera doncs que aquest punt de la controvèrsia no va quedar resolt, sense que la part tingués oportunitat de recórrer la denegació tàcita de la prova interessada ni formular protesta contra la no admissió de la prova, assenyalant en la sentència el magistrat que havia mancat prova eficient. Per aquests argumenta i davant les versions contradictòries, el magistrat podia haver acordat la mesura final de informe del metge forense que preveu i possibilitat l'article núm. 88 de la LRJS..

La Sala IV del Tribunal Suprem ha establert (Sentències de 1 de desembre 1987 [RJ 1987\8804], 28 de maig 1990 [RJ 1990\4510] i 9 d'abril 1991 [RJ 1991\3257]) un criteri general clarament restrictiu sobre la declaració de la nul·litat d'actuacions en atendre el caràcter instrumental de las formes i les conseqüències negatives d'aquesta esta decisió sobre el procés. En el mateix sentit la Sala IV del Tribunal Supremo ha establert també (Sentència de 10 d'abril 1990 [RJ 1990\3452]) que «es constante doctrina de la Sala la que afirma que la nulidad de las resoluciones judiciales es una medida excepcional que, por sus negativas consecuencias sobre el proceso, ha de limitarse a los supuestos legalmente tipificados en el art. 238 de la Ley Orgánica del Poder Judicial (RCL 1985\1578, 2635 y ApNDL 8375) y a los vicios formales especialmente cualificados que menciona el núm. 1 del art. 240 de dicha Ley respecto de los que no pueda operar la subsanación prevista en el núm. 2 de este último artículo, sin que en ningún caso irregularidades formales carentes de auténtica proyección invalidante, al no impedir que el acto alcance su fin ni generar indefensión puedan justificar la adopción de tal medida con infracción del principio de economía procesal». (En sentit anàleg, la Sentència de la Sala IV del Tribunal Suprem de 2 de març 1992 [RJ 1992\1611]). També el mateix Tribunal ha establert «la facultad-deber que tiene el órgano judicial de conocer aquellas anomalías producidas en el proceso que, aun no denunciadas, afectan al orden público procesal» (Sentència de la Sala IV del Tribunal Suprem de 8 de juliol 1994 [RJ 1994\7155]), i també la Sala del Social del Tribunal Suprem ha declarat d'ofici la nul·litat d'actuacions en supòsits d'incompetència funcional (Sentències de 9 de març, 13, 15 i 22 de juliol i 30 d'octubre 1992 [RJ 1992\5606, RJ 1992\5623, RJ

1992\5647 y RJ 1992\7859], 5 de febrer y 20 de desembre 1993 [RJ 1993\741 y RJ 1993\9973] y 7 de març 1996); inadequació de procediment (Sentència de 8 de juliol 1994); o improcedència del recurs interposat (Sentències de 31 de maig 1997 [RJ 1997\4479] i 8 de maig 1997 [RJ 1997\3969, RJ 1997\3972 i RJ 1997\4227], d'entre moltes d'altres; de forma anàloga la Sentència del Tribunal Constitucional núm. 32/1997, de 10 de febrer [RTC 1997\32]).

La Sala IV del Tribunal Suprem (Sentència de 30 d'octubre 1991 [RJ 1991\7680]) ha establert els criteris següents: «1) La anulació de sentència es un remedi último y excepcional al que sólo cabe acudir cuando el Tribunal que conoce del recurso no pueda prácticamente adoptar una decisión correcta de la controversia planteada (entre otras muchas Sentencias, las de 20 abril y 16 mayo 1988 [RJ 1988\2996 y RJ 1988\3625], que aporta el recurrente); 2) Esta virtual imposibilidad de decisión en derecho por insuficiencia de hechos probados puede obedecer bien a carencia de actividad probatoria (SS. 5 junio 1982 [RJ 1982\3914], aportada en el rollo), bien a omisiones esenciales y trascendentes para el fallo (en la instancia o en vía de recurso) en la declaración judicial de los hechos que se estimen probados (S. 11 mayo 1988 [RJ 1988\3604], también aportada); 3) Son irrelevantes a efectos de anulación de sentència las omisiones en la declaración probatoria que no tienen repercusión en la situación del caso o que no causan indefensión (S. 21 mayo 1986 [RJ 1986\2593]); y 4) La resolución anulatoria requiere además, para considerarse ajustada a derecho, que la causa de la insuficiencia no sea imputable a la parte (entre otras, S. 5 junio 1982, que también figura en el rollo), o no haya podido ser subsanada por una u otra vía (S. 17 octubre 1989 [RJ 1989\7281]).» També en aquesta Sentència de 30 d'octubre 1991 el Tribunal Suprem diu que «el fundamento de la decisión impugnada no se aparta en nada de la jurisprudencia invocada como contradictoria. En dicha sentencia de suplicación se afirma expresamente, manteniendo doctrina idéntica a la de los pronunciamientos reseñados, que "las nulidades de actuaciones han de reservarse para aquellos supuestos en los que la infracción de una norma procesal, produciendo indefensión, no encuentren en la ley otro posible remedio", que l'al legació per un litigant d'insuficiència de fets provats únicament es pot atendre quan aquell no tingui "el medio adecuado para lograr la subsanación de las deficiencias del relato histórico", i que queda reservada al Tribunal Superior "la facultad de acordar de oficio la declaración de nulidad de sentència cuando carece de los elementos necesarios para resolver el recurso"».

Per últim, la Sala Civil del Tribunal Suprem ha establert, en Sentència de 12 de novembre 1991 (RJ 1991\8214), que cita de la d'11 de maig 1988 (RJ 1988\3604), que «las omisiones determinantes de la declaración de nulidad han de ser esenciales y trascendentes en orden a una correcta decisión de la problemática litigiosa».

Per altra banda el Tribunal Constitucional ha establert que «para que las irregularidades procesales produzcan el radical efecto de la nulidad de actuaciones es preciso que, como señala el Ministerio Fiscal en sus alegaciones, la indefensión que produzcan ha de ser material y efectiva y no simplemente posible». (Interlocutorià del Tribunal Constitucional de 15 de gener de 1996 [RTC 1996\3]); que comporti la indefensió material i no merament formal, «que el citado defecto haya causado un perjuicio real y efectivo para el demandado en sus posibilidades de defensa (SSTC 43/1989 [RTC 1989\43], 101/1991 [RTC 1990\101], 6/1992 [RTC 1992\6] y 105/1995 [RTC 1995\105], entre otras), y, además, es necesario que la

indefensió padecida no sea imputable a la propia voluntad o a la falta de diligencia del demandado» (Sentència del Tribunal Constitucional núm. 118/1997, de 23 junio [RTC 1997\118]).

En el cas que es debat no es produeix cap irregularitat processal per part del magistrat respecte al tractament dels mitjans de prova. En el procediment laboral i de la Seguretat Social són les parts les qui han d'aportar tots els mitjans de prova de que es vulguin valer a la vista oral atès el principi de immediació i concentració que informa el procediment.

La recurrent reclama l'aplicació de l'article núm. 87.2 de la LRJS. per no haver acordat el magistrat la mesura judicial per decidir millor en diligència final de l'article núm. 88 de la norma processal, si be aquesta mesura no és exigible de part, ja que segons l'apartat 1 de l'article la mesura és discrecional, perquè és decisió única del magistrat adoptar-la si ho considera convenient

En aquest cas l'òrgan judicial raona que la limitació funcional per als actes essencials de la vida que requereix la definició legal del grau d'incapacitat permanent de Gran Invalidesa no es pot considerar inherent a les patologies mes limitadores de la treballadora, i raona que la ceguesa total o quasi total pot ser compatible tan amb el grau d'incapacitat absoluta com de gran invalidesa.

Considerem que el raonament del magistrat pot ser contrastat i corregit en el seu cas a través dels altres remeis de suplicació que es postulen, sense que la sentència presenti una omissió transcendent i determinant de la nul·litat, que comporta reposar les actuacions al moment anterior a dictar sentència que entenem postula la part, reiterant la doctrina de la Sala IV del Tribunal Suprem en Sentències de d'11 maig 1988 i 12 novembre 1991.

Conseqüentment desestimem aquest motiu del recurs.

Tercer.- La demandant postula la modificació del quart fet provat de la sentència, referit a les lesions que pateix, encara que erròniament assenyali el cinquè fet provat que tracta de la base reguladora mensual, i proposa una addició a la fi del text després de 'l'anterior apartat segon', que continuï dient: " L'actual grau d'agudesa visual de la demandant és del 0,05 % en l'Ull Esquerre, i no percep llum a l'ull dret." Basa l'addició en els documents i informes mèdics que cita d'abril i maig de 2015. Cal recordar que el recurs de suplicació té una naturalesa extraordinària quasi de cassació, i no d'apel·lació, en virtut del principi d'instància única que regeix el procediment laboral. D'aquesta manera, no correspon a la Sala, ni té competències per tornar a jutjar allò que ja ha estat jutjat, sinó únicament pel control d'adequació a la legalitat de l'activitat jurisdiccional en la instància única. Aquest caràcter extraordinari del recurs de suplicació i el fet que no es tracta d'una segona instància impedeix dur a terme una anàlisi de la prova practicada amb una valoració nova de la totalitat dels elements de prova emprats (Sentència de la Sala de lo Social del Tribunal Suprem de 18 de novembre de 1.999).

És així que la modificació de fets provats únicament pot ser conseqüència d'un error de fet evident i ha de derivar de la prova pericial o documental eficaç i eficient prevista en l'article núm. 193 b) i núm. 196.3 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, sense haver de recórrer a deduccions lògiques o raonables, perquè això suposaria la substitució del criteri objectiu del jutge d'instància que aprecia els elements de convicció segons l'article 97.2 de la Llei processal citada, que és un concepte més extens que el de mitjans de prova ja que compren tan els mitjans de

prova que enumera l'article 299 de la Llei d'Enjudiciament Civil com el comportament de les parts en el transcurs del procés i també les seves omissions, davant l'anàlisi de la part, lògicament parcial i interessada, cosa que no es pot acceptar perquè comporta un desplaçament de la funció judicial ordenada per l'article núm. 2.1 de la Llei Orgànica del Poder Judicial i per l'article núm. 117.3 de la Constitució Espanyola de manera exclusiva als jutges i tribunals.

Aquest caràcter limitador de la suplicació no restringeix el dret a la tutela judicial efectiva, atès que el dret fonamental citat es garanteix en principi en el primer grau, de tal manera que la suplicació esdevé un supòsit extraordinari, limitat a un concret i específic marc legal, tal com indica la STC 119/1998, de 4 de juny.

Aquesta Sala Social del TSJ. de Catalunya, de forma reiterada i constant, en aplicació de pacífica doctrina jurisprudencial de la Sala Social del Tribunal Suprem de 12 de març, 3, 17 i 31 de maig, 21 i 25 de juny i 10 i 17 de desembre de 1.990, i 24 de gener de 1.991 entre moltes d'altres, davant dictàmens mèdics contradictoris, si no concorren especials circumstàncies, s'ha d'estar a la valoració realitzada pel Magistrat o la Magistrada d'instància, ateses les facultats que li atorga l'article 97.2 de la Llei processal laboral ja citat, i l'article 348 de la Llei d'Enjudiciament Civil, i la part recurrent no pot pretendre seleccionar y extreure dels diferents informes mèdics aquelles apreciacions que li interessin per a construir un quadre clínic residual adaptat al seu criteri.

En aplicació de la doctrina jurisprudencial transcrita, no observem error judicial greu per part del magistrada en l'apreciació i valoració de la prova documental mèdica denunciada, qui ha examinat i valorat totes les proves mèdiques de la part demandant juntament amb la resta de proves i elements de convicció aportats per les parts al procés en la facultat judicial exclusiva que li confereix l'article núm. 97.2 de la LRJS.. els documents mèdics citats coincideixen en que pateix agudesa visual nul·la a l'ull dret i a l'Ull esquerre glaucoma i despreniment de retina que com a màxim comporta una visió de 0,1 o menys, a més de les seqüeles observades a l'any 2010 que van ser objecte del reconeixement de a Incapacitat permanent absoluta.

El magistrat ha contrastat els informes mèdics aportats amb els de la part demandada, i en ser contradictòries les valoracions de la incidència funcional limitadora de les patologies per als actes de la vida que estigui impossibilitada a efectuar sense ajuda de tercer, decideix el magistrat en la facultat que l'obliga l'article núm. 97,2 de la LRJS., de forma que la valoració judicial preval en aplicació de la doctrina jurisprudencial citada mes amunt.

Conseqüentment, desestimem aquest objecte del recurs.

Quart.- La recurrent denuncia la infracció per no aplicació de l'article núm. 137.6 de la LGSS. i de la jurisprudència que cita sobre la interpretació del concepte legal d'aquest grau d'incapacitat permanent quan es tracte de ceguesa total, i es remet a la Sentència núm. 1096/2014 de la Sala IV del TS de 3 de març de 2014, que transcriu en part, per concloure que una persona cega total reuneix objectivament les condicions per a ser qualificada en situació de gran invalidesa . La ceguesa total es pot predicar a partir d'una agudesa visual inferior a una dècima en ambdós ulls. Assenyala que queda clar que la persona invident requereix la col·laboració i auxili de tercera persona per a realitzar les activitats essencials de la vida encara que aquesta circumstància no figuri en els fets declarats provats de la sentència. La

qualificació de Gran Invalidesa no s'exclou per concórrer factors perceptius, cognitius, ambientals o altres per adquirir habilitats adaptatives necessàries per realitzar alguns dels actes essencials de la vida sense ajuda de tercers o sense necessitat d'ajuda permanent, com inclús prestar alguns serveis no perjudicials per a la seva situació, que ajuda a evitar desmotivació personal i social i la corresponent necessitat de reinserció. Conclou que la ceguesa total constitueix una situació objectiva que comporta el reconeixement de la Gran Invalidesa, a aplicar en aquest cas en que la ceguesa s'ha agreujat respecte del diagnòstic de 2010.

La relació fàctica no modificada demostra que efectivament l'agudesa visual de la recurrent s'ha agreujat trobant-se actualment amb un índex de visió del 0,1 com a màxima a l'ull esquerre i nul·la a l'ull dret. D'acord amb la doctrina jurisprudencial que cita la recurrent, i la Sala segueix, reiterada per les SSTs. de 20 d'abril de 2016 (recud. 2977/2014) i de 10 de febrer de 2015 (recud 1246/2013), la ceguesa total és causa objectiva de Gran Invalidesa, independentment de la adaptació a la situació de la persona afectada i a què efectui alguna feina que no sigui contraindicada.

Efectivament la ceguesa total requereix l'auxili de tercera persona per alguns actes de la vida quotidiana encara que no sigui de forma permanent. El grau de Gran Invalidesa comporta la dependència de tercers per a actes essencials de la vida com menjar, rentar-se i altres que, encara que mecànicament els pugui dur a cap, exigeixin la necessitat de supervisió i estímul de tercers per a què els faci, o la vigilància continuada per evitar riscos i danys a ell i tercers en supòsits concrets greus, tal com hem dit aquesta Sala (STSJ. de Catalunya de 19 d'octubre de 1992) en aplicació de la doctrina jurisprudencial que requereix l'auxili de tercers de forma continuada (STS. de 23 de març de 1988 Ar.2367) per als actes essencials de la vida quotidiana en cas de deteriorament de la personalitat i alteracions del pensament i conducta (STS. de 22 de juliol de 1987), de forma que hem dit que es compleixen els requisits establerts per al grau de Gran Invalidesa de la incapacitat permanent (STS IV. de 22 de juliol de 1996 Ar. 6383), d'acord amb l'article 137.6 de la Llei General de la Seguretat Social d'aplicació conservat per la seva Disposició Transitòria quinta bis de la mateixa norma.

També la doctrina jurisprudencial ha declarat que la qualificació de Gran invalidesa no requereix que l'ajuda i auxili de tercera persona sigui permanent, constant i continuada (STS. de 23 de març de 1988 Ar. 2367), ni que sigui per a tots els actes de la vida quotidiana, perquè basta que sigui per a atendre una necessitat primària elemental (STS. de 30 de gener de 1990 Ar. 245, STS. de 17 de juny de 1986 Ar. 3670).

Doctrina que es reitera en les Sentències recents de la Sala Social del TS. citades en primer lloc, que abunden en les limitacions causades per la pèrdua de la visió fins a ceguesa pràctica total, com és el cas de la demandant.

En conseqüència amb el quadre patològic greu observat ja a l'any 2010 que consta en el sisè fet provat, en relació al segon i quart fets provats de la sentència sobre l'estat actual de ceguesa total que presenta la demandant, ha quedat provat que requereix l'auxili de terceres persones per a actes essencials de la vida, i que el conjunt de l'estat de salut de la demandant s'ha agreujat, fonamentalment i de forma determinant pel descens de l'agudesa visual de l'ull esquerre fins a ser efectivament nul·la la visió d'aquest ull en persona que ja tenia nul·la la visió del ull dret.

En el cas present és d'aplicació la doctrina Jurisprudencial recent citada, forma que declarem la situació de la demandant de Gran Invalidesa per ceguesa total i el seu

dret a percebre la prestació de 1.628,78 euros mensuals bruts mes el complement de 747,85 euros amb efectes de 11 de gener de 2013, del Institut Nacional de la Seguretat Social, a qui condemnem, amb revocació de la sentència de la instància.

Atesos els fonaments jurídics precedents,

DECIDIM:

Estimar el recurs de la demandant Sra. [redactat] contra la Sentència de 27 de novembre de 2015 dictada pel Jutjat Social núm. 21 de Barcelona en el procediment núm. [redactat] i que revoquem.
Declarar el dret de la demandant al reconeixement de la Gran Invalidesa amb efectes de 11 de gener de 2013, i
Condemnar el Institut Nacional de la Seguretat Social a abonar-li la prestació de 1.628,78 euros mensuals bruts mes el complement de 747,85 euros mensuals, així com les revaloritzacions i millores que corresponguin.

Notifiquen aquesta resolució a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i expediu-ne un testimoniatge que quedarà unit al rotlle. Incorporeu l'original al llibre de sentències corresponent.

Un cop sigui ferma la sentència caldrà remetre al Jutjat d'instància les seves actuacions ja que és l'òrgan judicial competent per executar-la.

Aquesta resolució no és ferma i es pot interposar en contra recurs de cassació per a la unificació de doctrina, davant la Sala Social del Tribunal Suprem. El dit recurs s'haurà de preparar mitjançant escrit amb signatura d'Advocat i adreçat a aquesta Sala, on s'haurà de presentar en el termini dels deu dies següents a la notificació, amb els requisits establerts a l'Art.221 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social.

Així mateix, de conformitat amb allò disposat l'article 229 del text processal laboral, tothom que no ostenti la condició de treballador o drethavent o beneficiari del règim públic de la Seguretat Social, o no gaudeixi dels beneficis de justícia gratuïta legalment o administrativa reconeguts, o no es trobi exclòs pel que disposa l'article 229.4 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, consignarà com a dipòsit al moment de preparar el recurs de cassació per unificació de doctrina la quantitat de 600 euros en el compte de consignacions que la Sala té obert en el BANC SANTANDER, a l'Oficina núm 6763 situada a la Ronda de Sant Pere, núm. 47 de Barcelona, nº 0965 0000 66, afegint a continuació sis dígits. Els quatre primers són els corresponents al número de rotlle de suplicació i els altres dos els dos últims números de l'any del rotlle esmentat. Per tant, el compte consta de setze dígits.

La consignació de l'import de la condemna, d'acord amb el que disposa l'art. 230 de la Llei Reguladora de la Jurisdicció Social, quan així procedeixi, cal acreditar-la al temps de preparar el recurs en aquesta Secretaria i s'efectuarà en el compte que la Sala té obert en l'oficina bancària esmentada al paràgraf anterior, amb el núm. 0965 0000 80, afegint a continuació sis dígits. Els quatre primers són els corresponents al número de rotlle de suplicació i els altres dos els dos últims números de l'any del

